ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1895 Ἀριθ. 384

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀπόκρεω Β'.—Δέσπω Μπότση.—Γενεύη Β'. (ὑπὸ δος Βάλληνδα).—Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη) — Ὁ πυρπολητὴς βράχος (ἐκ τῶν τῆς Κάρμεν Σύλβα (ὑπὸ δος Κασσάνδρας Γ. Βιτιάδου).— Καὶ αἱ γυναῖκες ὑπὲρ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.—Ὅπου πταίουν οἱ ἄνδρες (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου.— Χειμὼν καὶ ὑγεία (ὑπὸ κ. Εὐστ. Μονέν, ἰατροῦ).—Παιδικὸν δελτίον.— Χορὸς Φιλομούσων.—Παράστασις Ρελλῆ. — Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί. - Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

Η ΑΠΟΚΡΕΩ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΟΙ

Β'.

Μὲ τοὺς πρώτους τῆς ἀμυγδαλῆς ἀνθοὺς στεφανωμένη, διέρχεται μεγαλοπρεπὴς ἐπὶ τοῦ ἅρματος τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλωτος ἡ μαγικὴ νύμφη ἀπόκρεω. Καὶ ρίνει τὸν δρόμον της μὲ τὰ μυροβόλα ἴα, τὰ ὁποῖα δειλὰ προβάλλουν κατὰ τὰς ἡμέρας πάντοτε τῆς διαβάσεώς της καὶ ἀναμιγνύουν τὸ λεπτὸν ἄρωμά των πρὸς τὰ θυμιάματα τῆς μαγίσσης τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ἄσματος.

Εἶναι ἡ μόνη ἀπὸ τὰς παλαιὰς θεότητας πρὸ τὴν ὁποίαν οἱ θνητοὶ τρέφουν ἀκόμη σεβασμόν τινα καὶ τῆς ὁποίας ἡ πανήγυρις μὲ παννυχίδας ὅλας ἑορτάζεται. Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον μας περιεγράψαμεν εἰκόνα τῶν Ἀπόκρεων λαϊκήν, μὲ τοὺς ἀπαραιτήτους μεταμφιεσμοὺς τῶν χρυσενδεδυμένων βλαχοπούλων καὶ τῶν ἀρειμανίων φουστανελλοφόρων μας. Ἀλλ' ἡ εἰκὼν ἐκείνη εἶναι οἰκογενειακή, μονομερής, δὲν φέρει χαρακτῆρα δημόσιον, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς καλαισθητικῆς ἀντιλήψεως τοῦ κοινοῦ, δὲν ἀντιπροσωπεύει ἢ ἕνα πόθον, μίαν ἀτομικὴν ἐκδήλωσιν ἐπιθυμίας ἐνστίκτου, τὸ νὰ φανῇ μὲ τὴν φυσικὴν ἐνδυμασίαν του ὁ Ἕλλην καὶ ἡ Ἑλληνὶς τοῦ λαοῦ.

Ἀλλ' ὅσον ἡ ἰδιωτική, ἡ μονομερὴς αὕτη μεταμφίεσις ὑψόνει, ἐξιδανικεύει τὰς λαϊκὰς τάξεις εἰς τὰ ὄμματα παντὸς παρατηρητοῦ, τόσον οἱ μὲ προσωπίδας μετημφιεσμένοι τῶν τριόδων οἱ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων ζητοῦντες νὰ ἐλκύσωσι τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ προκαλοῦσι τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Ἐὰν μάλιστα εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ τρόπος τοῦ μεταμφιεσμοῦ προδίδει τὰς φυσικὰς τοῦ ἀνθρώπου τάσεις καὶ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐνυπάρχουσαν φιλοδοξίαν, εἰς πολλὰς ἀπελπιστικὰς βεβαίως σκέψεις μᾶς ἐμβάλλει ἡ παράστασις τῆς καμήλας καὶ τῶν φασουλήδων καὶ τῶν ὑπαιθρίων ρητόρων καὶ γελωτοποιῶν. Ἄνθρωποι φιλοδοξοῦντες τὸ μεγαλεῖον τῶν τετράποδων ζῴων, καὶ ἑνὸς μάλιστα ἐκ τῶν δυσειδεστέρων τοιούτων, ἢ ἐναβρυνόμενοι εἰς τὰς ἀηδεῖς καὶ μηχανικὰς τῶν νευροσπάστων κραυγὰς καὶ κινήσεις, ἢ εὑρίσκοντες τέρψιν εἰς τὸ ἄχαρι τοῦ ἀηδοῦς γελωτοποιοῦ ἔργον δὲν προδίδουν βεβαίως οὔτε χαρακτῆρα, οὔτε σθένος, οὔτε κἂν τὴν ἔνστικτον ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν πρὸς ἑαυτοὺς σεβασμόν.

Καὶ ἀλλοῦ ὁ λαὸς ἑορτάζει τὴν τρελλὴν Ἀπόκρεω, εἰς τὴν Γαλλίαν μάλιστα ἡ ἡμέρα τῆς λαϊκῆς αὐτῆς ἑορτῆς προσλαμβάνει χαρακτῆρα τόσον ἐπισήμως πανηγυρικόν, ὥστε ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου τῆς δημοκρατίας ἄρχοντος μέχρι τοῦ ἐσχάτου πολίτου πάντες μετέχουσιν αὐτῆς.

Ἀλλ' ἐκεῖ ἀναπαρίστατται μία ἐκλιποῦσα τοῦ ἔθνους περίοδος, ἐν μέγα παρελθὸν τοῦ τόπου. Ἐκεῖ παρῳδεῖται ἡ μοναρχευομένη ἄλλοτε Γαλλία μὲ ὅλην τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν ἑορτῶν της, μὲ τὴν βασίλισσαν καὶ τοὺς ἀκολούθους της, μὲ τὸν βατιλέα καὶ τοὺς στρατάρχας του, μὲ τὰ χρυσᾶ ἅρματα καὶ τὰ οἰκόσημα καὶ τὰς σημαίας καὶ τὰς τροπαιοφόρους συνοδείας του. Καὶ ἐκλέγεται μετεξὺ τῶν πλυντριῶν ἡ νεωτέρα καὶ ἡ ὡραιοτέρα, ἥτις διὰ μίαν ἡμέραν λησμονεῖ τὴν σκάφην της καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανά της καὶ ἥτις χρυσοφορεμένη, μὲ ἀληθὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα, ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἅρματός της, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ

ἐκλεκτοῦ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ λαοῦ βασιλέως. Καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἔφιπποι ἢ ἐν ὀχήμασιν ἀκολουθοῦσι τὴν βασιλικὴν πομπήν, συνοδευόμενοι ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ, ζωτοκραυγάζοντος ὑπὸ τοὺς διπλοῦς στίχους τοῦ στρατοῦ. Καὶ οὕτω ὑπὸ τοὺς ἐκκωφαντικοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, ἀνακρουούσης διάφορα θούρια καὶ τῇ ἐπισήμῳ παρελάσει πασῶν τῶν συντεχνιῶν ἡ βασιλικὴ συνοδεία περιέρχεται τὰ κυριώτερα τῆς πόλεως κέντρα, ἐπισκέπτεται τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὡς καὶ πάσας τὰς ἀρχάς, καὶ δέχεται ἡ βασίλισσα ἀνθοδέσμας καὶ ὁ βασιλεὺς μιᾶς ἡμέρας ὑποταγὴν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν.

Καὶ ἐνῷ οὕτω ὁ λαὸς ἑορτάζει μίαν ἑορτὴν παρελθόντος ἐπίσης μεγάλου ὅσον καὶ τὸ παρόν, συγχρόνως ἀπομακρύνεται τοῦ πεζοῦ, τοῦ ἀνιαροῦ καθημερινοῦ βίου του καὶ δοκιμάζει τὰς συγκινήσεις τῶν ὑπερτάτων ἀξιωμάτων καὶ ὑψοῦται εἰς σφαίρας ὑψηλὰς καὶ ἐκλαμπρύνεται καὶ ἐξωραΐζεται ἀντὶ νὰ ἀποκτηνοῦται ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἰδικούς μας καμπαλιήριδες καὶ νὰ γελωτοποιῆται ὡς οἱ ὑπαίθριοι βορβοροπρόσωποι γελωτοποιοὶ καὶ τὰ ξύλινα νευρόσπαστά μας.

ΔΕΣΠΩ ΜΠΟΤΣΗ

Ἠρέμα κυλίει τὰ ὕδατά του ὁ μικρὸς ποταμὸς Ἀχέρων παρὰ τὰς ὑπωρείας τῶν ἀποκρήμνων τοῦ Σουλίου βράχων. Ὡς ταινία θολοῦ χρώματος ἐκτυλίσσεται ὀριοειδῶς ὑπὸ τὰς ἀκανονίστους κλιτύας τῶν φαιοσκοτείνων καὶ μεταλλικὰς ἀναπεμπόντων ἀναλαμπὰς βουνῶν. Σιγὴ μεγαλοπρεπὴς θανάτου βασιλεύει ἀνὰ τὰς μαύρας φάραγγας, ἀνὰ τὸ μελαγχολικὸν καὶ σκοτεινὸν ἄπειρον τῆς ἐρήμου ἐκείνης. Ποῦ καὶ ποῦ τὴν πένθιμον τῆς σιγῆς μελαγχολίαν διακόπτει ἡ φλογέρα μικροῦ ποιμένος καὶ τὸ κλαυθμηρὸν βέλασμα ἐριφίων, τὰ ὁποῖα κατέρχονται νὰ σβύσουν τὴν δίψαν των εἰς τὰ ἡσυχα νοῦ Ἀχέροντος νερά· ἐπὶ τῶν φυσικῶν πυραμίδων, ἃς ἡ θεία χεὶρ ἐλάξευσεν εἰς τὰ δυσπρόσιτα ἐκεῖνα ὕψη, σῴζονται που καὶ που ἐτιμιερειπωμένα φρούρια καὶ πολεμίστραι μὲ χαινούσας ἤδη ὀπάς, ὅμοιαι πρὸς σκελετῶδη κρανία Τιτάνων, ἐφ' ὧν ὁ θάνατος ἐφύσησε τὴν ψυχρὰν τῆς ἀνυπαρξίας πνοήν.

Καὶ παρατάσσονται οἱ γίγαντες βράχοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, καὶ ἐκτείνονται ὡς οὐρανομήκεις πυραμίδες εἰς ὕψος ἰλιγγιῶδες, καὶ ὁ ποταμὸς οὕτω πλαισιοῦται ἀπὸ τὴν φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν εἰκόνα, ἣν φύσις ἀδέσποτος, ἀγρία καὶ ἐπαναστάτις ἀνήγειρεν ἐκεῖ.

Ἡ φαντασία τοῦ θεατοῦ πρὸ τοῦ καταπλήσσοντος τούτου θεάματος ἀνατρέχει τὰ ἔτη καὶ τοὺς αἰῶνας ἀλματικῶς καὶ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ παρακολουθεῖ τὴν εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος ἐπανάστασιν τῶν Τιτάνων κατὰ τοῦ Διὸς παρὰ τὸν Ἀχέροντα ποταμόν, καὶ ἐν παραδόξῳ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ μύθου συναντήσει ἀναπλάττει κόσμον ὅλον παρελθόντος μακροῦ καὶ παρελθόντος τῆς χθές, ἀναπλάττει εἰκόνα νέαν ἐν ᾗ θεοὶ καὶ φύσις, τιτᾶνες καὶ ἥρωες τὸν καλὸν τῆς δόξης καὶ τιμῆς ἀγωνίζονται ἐδῶ ἀγῶνα.

Καὶ ὅτον ἡ φαντασία ζωογονεῖται ὑπὸ τῆς μνήμης, ὅσον ἡ φωτεινὴ τῆς ἱστορίας τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν λαμπὰς καταυγάζει τὴν εἰκόνα ταύτην, τόσον αὕτη ἐξελίσσεται μεγάλη, φωτοστεφανωμένη, μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων, μὲ χρωματισμοὺς ζωηροὺς ὡς τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχει ποτίσει τὸν τόπον αὐτόν, μὲ φῶς ἀποτυρλῶνον, ὡς αἱ φλόγες αἵνινες ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐξεπέμποντο ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν βράχων τούτων ὡς ἀνθρώπινα πρὸς τὸν Θεὸν ὁλοκαυτώματα.

Μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων καὶ φλογερῶν τῶν βράχων κορυφῶν, ἕνα πύργον τῆς Σουλιωτικῆς κώμης Ρηνιάσσης παρακολουθεῖ ἡ φαντασία μου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Τὸν πύργον τοῦ Δημουλᾶ. Δὲν ἱδρύθη ἐκεῖ ὁ πύργος οὗτος οὔτε ἀπὸ ἄρχοντας τῶν ἐνετικῶν χρόνων, οὔτε ἀπὸ στρατιώτας ἰσχυροῦ τινος ἔθνους. Τὸν ἵδρυσεν ἐκεῖ ὁ ἡρωϊσμὸς δρακὸς ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες τὰς αὐτὰς μὲ τοὺς ἄνδρας εἶχον ἀρετάς, τὸ αὐτὸ σθένος, τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν.

Καὶ βλέπω ὑπὸ φωτοβόλον ἀκτινωτὸν τὴν μεγάλην καὶ ἡρωϊκὴν τῆς πυργοδεσποίνης μορφήν. Εἶναι ἡ Δέσπω Μπότση· δὲν εἶναι οὔτε ὡραία, ἀλλ' οὔτε νέα πλέον. Δὲν φέρει ὡς αἱ πυργοδέσποιναι τῶν παλαιῶν χρόνων τὰς κλεῖς τοῦ πύργου της ἀνηρτημένας ἐπὶ ἀδαμαντοστολίττου ἀλύσεως, ἀλλ' οὔτε ἡ μέταξα καὶ τὰ πολύτιμα τρίχαπτα στολίζουν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον παράστημά της. Οὐδεὶς δοῦλος, οὐδ' ἀκόλουθος, οὐδεὶς ἄρχων, οὐδ' ἱππότης ἀναμένει τὰς διαταγάς της. Τὴν περιβάλλουσιν αἱ θυγατέρες καὶ αἱ νύμφαί της, οἱ ἔγγονοι καὶ αἱ ἔγγονοί της· ἡ Τάσω ἡ καλλίμορφος μὲ τὸ ἀρρενωπὸν ὕφος της, τὸ ὁποῖον ἐκληροδότησεν εἰς τὰ δύο θυγάτριά της τὴν Μάρω καὶ τὴν Δέσπω καὶ εἰς τὸν ἐκεῖ που παίζοντα υἱόν της Νάστον. Καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς ἡ μικροτέρα ἀδελφή της Κίτσα, τὸ σέμνωμα καὶ τὸ καμάρι τοῦ οἴκου των, ἡ Κίτσα ἡ λεβεντοποῦλα, ἡ Κίτσα ἡ μικροπανδρεμμένη, ὁδηγοῦσα τὸν μονογενῆ της Νικολὸν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς γλυκειᾶς της μάννας. Ἡ Σόφω καὶ ἡ Παναγῶ αἱ δύο νύμφαι τῆς Δέσπως αἱ σύντροφοι τῶν προσφιλῶν υἱῶν, οἱ ὁποῖοι μάχονται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γέροντος πατρός των, λαμβάνουσι τὰς τιμητικὰς παρὰ τὴν πρεσβύτιδα θέσεις, αὐταὶ αἱ τῆς ἐκλογῆς θυγατέρες της, αὐταὶ αἱ μητέρες τοῦ Κίτσου καὶ τῆς Κατέρως τῶν μικρῶν πολυαγαπημένων ἐγγονῶν της.

Σιγὴ βασιλεύει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δημουλᾶ καὶ μόνον ὁ ἀπαίσιος κρωγμὸς κοράκων διασχίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἀέρα καὶ ἀντηχεῖ ὡς ἐπικήδειος ᾠδὴ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐν τῷ πύργῳ κεκλεισμένων γυναικῶν.

Ἡ Δέσπω περίλυπος ἀτενίζει τὰ τέκνα της καὶ ἔτι περιλυπότερον βλέμμα στρέφει πρὸς τὸ κενόν, πρὸς τοὺς ἀπέναντι βράχους. ὅπου εἰξεύρει μαχομένους καὶ ἴσως θνήσκοντας τοὺς υἱοὺς καὶ τὸν ἄνδρα της.

Αἴφνης φωναὶ ἄγριαι καὶ ἀλαλαγμοὶ διασχίζουν τὸν ἀέρα. Αἱ σφαῖραι συρίζουν περὶ τὸν πύργον. Αἱ θύραι κλονίζονται καὶ συνωθοῦνται μετὰ λυσσώδους ὁρμῆς. Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες ἐγείρονται ὡς διὰ συνθήματος, καὶ λαμβάνουσι θέσιν παρὰ τὰς πολεμίστρας. Ἐκεῖθεν ἑκάστη σφαῖρά των ἀνταλλάσσεται μὲ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἐχθροῦ. Ἀλλ' αἱ σφαῖραι ἐξηντλήθησαν καὶ μόνη ἡ πυρῖτις ταῖς μένει.

Τότε συνέβη ἐν τῷ πύργῳ ἐκείνῳ μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς θρησκείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος τελετή Τότε ἐξεπέμφθη ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Δημουλᾶ ὁ ὕστατος τῶν ἡρωΐδων στεναγμός, ὡς κεραυνὸς κατάρας κατὰ τῶν ἐχθρικῶν ὁρδῶν. Ἡ Δέσπω μὲ τὴν φωτοστεφάνην ἤδη τὴν μαρτυρικὴν κυλίει εἰς τὸ μέσον τοῦ πύργου τὴν πυρῖτιδα καὶ κύκλον μὲ τὰς θυγατέρας καὶ μὲ τὰ μικρὰ ἐσχημάτισε περὶ αὐτήν. Τί θέλετε, παιδιά μου,

θάνατον ἔνδοξον ἢ ἄτιμον ζωήν; ἐρωτᾷ μετ' ἀποφασιστικότητος. Θάνατον, μάννα, ἀνέκραξαν ὅλοι, γονατίζουσαι περὶ τὴν ἁγίαν ἐκείνην τῆς πίστεως καὶ τοῦ μαρτυρίου τράπεζαν. Ἑκάστη ἐξ αὐτῶν σφίγγει μὲ πόνον εἰς τὰ στήθη τὰ τέκνα της, ἐνῶ ἡ Δέσπω στρέφει τὸ ὕστατον πρὸς ὅλα τὰ παιδιά της βλέμμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Καὶ συνωθοῦνται ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, ἐνῶ ὑπὲρ αὐτὰς ἀόρατοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Πλάστου ψάλλουσιν ἐν ἁρμονίᾳ θεϊκῇ τὸν ὕμνον τῆς ἐν οὐρανῷ ἀθανασίας.

Οἱ ἐχθροὶ θριαμβεύουν ἤδη· ἐν ἔτι κτύπημα καὶ ὁ πύργος εἶναι ἰδικός των. Καὶ ἐκ τῶν προτέρων διανέμονται τὰ λάφυρα καὶ τὰς γυναῖκας καὶ μελετοῦν ἀπαισίας ἐκδικήσεις μὲ βλέμματα αἱμοχαρῆ καὶ στάσιν καὶ κινήσεις θριαμβευόντος κατακτητοῦ. Ἀλλ' αἴφνης μυκηθμὸς βροντώδης καὶ ἀπκίσιος συγκλονίζει τὸν βράχον, ὅστις ὡς πυροτέχνημα τεράστιον ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ τοῦ καπνοῦ ἐκπέμπεται ὑψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ Δέσπω ἔθηκε τὸ πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα καὶ ὅλα ὁμοῦ τὰ τέκνα της ἀνῆλθον ἀνωδύνως μετ' αὐτῆς εἰς τὴν αἰθέριον τοῦ Πλάστου κατοικίαν. Ὁ πύργος τότε μὲ ὁρμὴν κατέρρευσε καὶ κατεπλάκωσεν ἀνηλεῶς ὑπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπιά του ὅλην ἐκείνην τὴν πολυάριθμον στρατιάν, ἥτις ἐπολιόρκησεν ἐπὶ ἡμέραν ὅλην πέντε μόνων γυναῖκας καὶ ἰσάριθμα παιδία. Καὶ ἐνῶ τοιαύτην ἀπαισίαν σπαραγμοῦ καὶ ἐρειπίων εἰκόνα σχηματίζει ὁ ἀπὸ τῶν θεμελίων του συγκλονισθεὶς βράχος, ὁ ἀντίκτυπος αὐτοῦ ἀντηχεῖ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, διαλαλῶν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς Δέσπως καὶ τῶν τέκνων της. Ἐνῶ δὲ αἱ φλόγες διαγράφουν ἔτι τὰς φωτεινὰς καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ κενοῦ ἀνηρτημένας γλώσσας των ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ἐκεῖ ὑψηλὰ πέραν τῶν νεφῶν καὶ πέραν τοῦ ὁρίζοντος ὅλοι αἱ ἔγγονοι καὶ οἱ ἔγγονοι τῆς Δέσπως πετοῦν ροδοστεφανωμένοι μὲ τὰ ἄλλα Χερουβεὶμ καὶ Σεραφείμ, ἐν ᾧ αἱ ἡρωϊκαὶ μητέρες των τὴν θέσιν τῆς τιμῆς καταλαμβάνουν παρὰ τὸν χρυσοστόλιστον τοῦ Πλάστου θρόνον.

Καὶ διὰ τοῦτο μόνον ὁ βράχος τῆς Ρηνιάσσης ἀδελφώνεται μὲ τὸν βράχον τοῦ Ζαλόγκου καὶ τοῦ Κιουγκιοῦ τοῦ Σκμουλὴ διότι καὶ οἱ τρεῖς περιβάλλονται μὲ τὸ αὐτὸ ἀκτινωτὸν τῆς τιμῆς, τῆς δόξης καὶ τοῦ μαρτυρίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Μάτα γλυκεὰ τοῦ ἔρωτα, ἀστέρι ζηλεμένο,
Τῆς νύχτας δάκρυ θλιβερὸ π'ἀργά, ἀργὰ διαβαίνεις,
Τὸν ζαφειρένιον οὐρανὸ τὸν ἀργυροσπαρμένο
Καὶ πίσ' ἀτ' τὸ πράσινο βουνάκι κατεβαίνεις.

—

Ἄστρο γλυκὸ ποῦ ὁ βοσκὸς κυττάζει κάθε βράδυ,
Ὅταν μὲ τὴν φλογέρα του στὴ στάνη του γυρίζῃ,
Ἐνῷ κοντὰ τὸν ἀκλουθᾷ τ' ἀμέτρητο κοπάδι,
Ἄστρο π' ἡ κόρη ἡ δειλὴ σὲ βλέπει καὶ δακρύζει.

—

Ποῦ πᾶς, ἀστέρι μου λαμπρό, στὴ νύχτα τὴ μεγάλη;
Ἂν εἶν' γραφτό σου νὰ χαθῇς, γραφτό σου νὰ βυθίσῃς
Τ' ἀφροπλασμένα κάλλη σου, τ' ὀλόξανθο κεφάλι·
Στὴν Κρυσταλλένια θάλασσα, ἀστέρι ἀγαπημένο,
Στάσου ἀκόμη μιὰ στιγμὴ· καὶ πῶς νὰ μᾶς ἀφήσῃς
Ἀχ δέξ' αὐτὸν τὸ στεναγμὸ ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένο.

Ἐν Ἀγυιᾷ 24 Ἰανουαρίου 1895

Κρυσταλία Χρυσοβέργη (Δασκαλοπούλου)

ΓΕΝΕΥΗ

Β'.

Ἡ ἐμπορικὴ σχολὴ τῆς Γενεύης κατέχει ἐπίσης λίαν τιμητικὴν θέσιν ἐν Ἑλβετίᾳ. Πλεῖστοι δ' ὅσοι Ἕλληνες ἐφοίτησαν καὶ φοιτῶσιν ἐν αὐτῇ τιμῶντες τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τὰς ἀξιολόγους ἐνιαυσίους καὶ ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις των, διακρινόμενοι μεταξὺ τόσων Γενευῶν καὶ ξένων.

Ἡ σχολὴ τῶν βιομηχάνων τεχνῶν εἶναι μία καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία, ἐν ᾗ διδάσκονται ἡ γλυπτικὴ ἐπὶ ξύλου καὶ λίθου, ἡ πλαστικὴ (moulage) ἡ καλλιτεχνικὴ χρυσοχοϊκή, ἡ βιομηχανία τοῦ ὀρειχάλκου καὶ τοῦ σφυρηλάτου σιδήρου, ἡ γλυφὴ ἐπὶ ξύλου (gravure sur bois) τὸ διάγλυμμα (ciselure) καὶ ἡ κεραμικὴ τέχνη (céramique). Ἡ σχολὴ τῶν ὡραίων τεχνῶν εἶναι ἐπίσης λόγου ἀξία.

Σχολὰς μουσικῆς ἔχει δύο, τὸ ᾠδεῖον ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Bartholomy καὶ τὴν μουσικὴν Ἀκαδημίαν. Ἔχει δὲ καὶ πλῆθος ἀξιολόγων μουσικοδιδασκάλων. Πράγματι ἡ Γενεύη εἶναι κατ' ἐξοχὴν μουσικὸς τόπος, σχεδὸν καθ' ἑκάστην δίδονται μουσικαὶ συναυλίαι (concerts) κοινολογίαι, (conférances musicales) καὶ ἀκροάσεις (auditus musicales). Ὑπάρχουσι δὲ πλεῖστοι ὅσοι μουσικοὶ σύλλογοι, ὡς ἡ Harmonie Hautique ἥτις ἔχει καὶ ἰδιαίτερον μέγαρον ἵνα δίδῃ μουσικὰς συναυλίας (τὸ Victoria Stall) ὁ σύλλογος τοῦ Corps de musique de Lauduehr, ὁ τῆς musique d'Elite ὁ τῆς Cicilienne, ὁ τῆς Muse κ.τ.λ.

Ἡ Γενεύη ἀριθμεῖ πολλὰς βιβλιοθήκας, ἐξ ὧν ἡ καλλιτέρα εἶναι la Bibliothèque publique εὑρισκομένη ἐν ἑνὶ διαμερίσματι τοῦ Πανεπιστημίου, ἔχουσα 130,000 τόμους, 1800 χειρόγραφα, αὐτόγραφα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου ἐπὶ παπύρου, τοῦ Καλβίνου, τοῦ Théodore Bére, τοῦ Rousseau κ.τ.λ.

Νομίζω περιττὸν νὰ εἴπω πολλὰ διὰ τὴν σχολὴν τῆς Ὡρολογοποιίας, διότι ἡ φήμη αὐτῆς εἶναι παγκόσμιος. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς ὡρολογοποιίας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἶναι γνωστὴ πανταχόσε, ἡ αἰτία δὲ εἶναι, διότι ἐπεξεργάζεται τὰ ὡρολόγια πρὸ δύο αἰώνων. Ἡ χρυσοχοϊκὴ τέχνη (la bijouterie) ἡ μιλτουργικὴ (émaillerie) τὸ σμίλωμα, διάγλυμμα (la ciselure) ἡ γλυφὴ (la gravure) ἠκολούθησαν καὶ αὗται τὴν πρόοδον τῆς ὡρολογοποιίας καὶ ἀπέκτηταν τὴν φήμην αὐτῆς.

Ἡ μητρόπολις τῆς Γενεύης, ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔπαιζε μέγαν ρόλον ἐν τῇ ἱστορίᾳ της. Ὁ Ναὸς οὗτος ὑπῆρξεν ἡ ἑστία τῆς Γενευϊκῆς πατρίδος, τὸ ἱερόν, ἡ ἀγορά, ἡ καθέδρα τῶν συνελεύσεων τοῦ γενευϊκοῦ λαοῦ. Κατ' ἔτος ἐν αὐτῷ συνήρχοντο οἱ πολῖται, ἵνα ἐκλέξωσι τοὺς ἄρχοντάς των καὶ ψηφίσωσι τοὺς νόμους των. Ἐκτίσθη κατὰ τὸν Χ αἰῶνα ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς πόλεως. Ὁ Αὐτοκράτωρ Conrad II τὸν ἐνεκαινίασεν εἰς τὰ 1034 κατὰ τὴν ἐποχήν, ἣν ἀρχίζει καὶ ἡ ἱστορία τῆς Γενεύης ὡς κράτους αὐτονόμου. Εἶναι κτίριον αὐστηρὸν καὶ μεγαλοπρεπές, δευτερευούσης τέχνης, καὶ ρυθμοῦ ρωμαϊκογοτθικοῦ, μετεποιήθη δὲ λίαν διὰ προσζεύξεων καὶ ἀνοικοδομήσεων κατὰ διάφορους ἐποχάς Νῦν τὸν ἐπισκευάζουσιν ἵνα τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν προτέραν του ὄψιν. Τὸ δὲ παρ' αὐτῷ ναΐδιον τῶν Μακκαβαίων (La chapelle des Macchabeès) εἶναι ἓν μικρὸν ἀριστούργημα ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἄμβωνος τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὁ Καλβῖνος συνέταξε τὰς θρησκευτικάς του δοξασίας. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ

ἐτάφησαν ὁ δοὺξ de Rouen ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων διαμαρτυρουμένων ἐπὶ Λουδοβίκου XIII, ὁ Agrippa d'Aubignè στρατηγὸς Ἑρρίκου τοῦ IV καὶ συγγραφεὺς σατυρικὸς διαμαρτυρούμενος, ὁ καρδινάλιος de Brogny καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τὰ μουσικὰ ὄργανα τοῦ ναοῦ τούτου χαίρουσι φήμην, συχνάκις δὲ ἐν αὐτῷ δίδονται μουσικαὶ συναυλίαι, καὶ δύνατά τις νὰ διέλθῃ 2—3 ὥρας μαγευτικάς, οἵας μόνον ἡ μουσικὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρέχῃ.

Ἐν Γενεύῃ **Μαριάνθη Ἰ. Βάλληνδα**

ΡΟΥΜΑΝΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

PIATRA ARSA (Ο ΚΑΕΙΣ ΒΡΑΧΟΣ)

(Ἐκ τῶν τῆς Κάρμεν Σύλβα)

Β'.

Ἡ νέα κόρη δὲν ἀπεκρίθη, ὅτε τὴν ἐκάλουν πανταχόθεν διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θαῦμα.

Ἔκτοτε ἡ Πασίνα, ὠχρία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν· δὲν ἔμειδία πλέον, αὕτη ἡ ὁποία ἠγάπα τόσον νὰ ἀστεΐζηται, καὶ ὅταν τὴν ἔσκωπτον, ἀπεκρίνετο διὰ μιᾶς συντόμου ἀπαντήσεως.

Εἰργάζετο χωρὶς νὰ λέγῃ τι καὶ ἐνίοτε ἠσθάνετο ἑαυτὴν τοσοῦτον ἐκλελυμένην, ὥστε ἦτο βεβιασμένη νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ χείλους ἑνὸς φρέατος καὶ δροσίσῃ τὸ καῖον μέτωπόν της. Πολλάκις κατωπτρίζετο λυπηρῶς ἐντὸς τῆς πηγῆς καὶ ἔρριπτεν εἰς τὸ Bucegi βλέμματα πλήρη φρίκης.

Αἴφνης γραῖαί τινες φλύαροι διηγήθησαν, ὅτι εἶδον τὸν Τανὰς εἰς τὸ χωρίον καὶ διετείνοντο, ὅτι ἀνεγνώρισαν τοὺς δύο μεμνηστευμένους τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὸ ὄρος ἠκόντιζε φλόγας. Ἠρώτησαν τὴν Πασίναν. Ἡ δυστυχὴς νεᾶνις δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ. Μεγάλαι σταγόνες ἱδρῶτος ἔλαμπον ἐπὶ τῶν κροτάφων της καὶ πέριξ τῶν χειλέων της, ὅτε ἀπεκρίθη διὰ τόνου ἀδιαφόρου: Εἴδετε καλῶς, ὅτι ἐκοιμώμην βαθέως ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας.

Ἡ μήτηρ τῆς Πασίνας διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν, καὶ διετυχύζετο, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸν αἰῶνα, συνέβαινον διαφόρων εἰδῶν πράγματα παράδοξα. Μετ' οὐ πολὺ ἡ εἴδησις μιᾶς μάχης θανατηφόρου ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον. Ἡ Πασίνα αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔμαθεν ἡ τελευταία. Εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔκαμεν ἓν δέμα τὰ φορέματά της, περιετύλιξε δι' ἑνὸς μανδηλίου μίαν κολοκύνθην μὲ mamaliga καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις τὴν ἠρώτα ποῦ ἐπήγαινεν.

— Ἔσο ἄνευ ἀνησυχίας, μῆτερ, θὰ ἐπιστρέψω ἐντὸς ὀλίγου.

. . . . . .

Τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λυκαυγοῦς ἐφώτιζεν ἤδη τὸ πεδίον τῆς μάχης· χιλιάδες νεκρῶν καὶ τετραυματισμένων ἔκειντο τῇδε κἀκεῖσε, ἵπποι ἐσφάδαζον ψυχορραγοῦντες ἢ ἐσύροντο χωλαίνοντες μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Γυνή τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, διήρχετο μόνη τὰς τάξεις τῶν τραυματιῶν, ἀφοῦ ματαίως εἶχε ζητήσει τὸν μνηστῆρά της μεταξὺ τῶν ζώντων.

Εὔτολμος οὖσα, ἐπλησίαζεν ἐχθρούς τε καὶ φίλους, προσφέρουσα νὰ π ουν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τῇ ἐζήτουν, καὶ ἐξετάζουσα ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πτώματα. Ἡ νὺξ ἦλθε καὶ ἡ σελήνη μόνη ἐφώτιζε τὰ μέρη ταῦτα τῆς φρίκης. Ἡ νέα κόρη ἐπήγαινε πάντοτε ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο· συχνάκις ἐγονυπέτει, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἑνὸς θνήσκοντος ἐπὶ τῶν γονάτων της ἢ ζητοῦσα ἐπὶ πτωμάτων φρικωδῶς ἠκρωτηριασμένων τὸ δακτυλίδιον καὶ τὸν ἀργυροῦν σταυρόν, ὅπου εἶχε δώσει εἰς τὸν Τανὰς. Ἦλθε στιγμὴ καθ' ἣν κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, βλέπουσα γυναῖκας, αἵτινες ἐσκύλευον ἐν πτῶμα καὶ ἀκούουσα τὸν κρότον τῶν δακτύλων, οἵτινες ἔτριζον ἀπαισίως, ἐνῷ αὐταὶ αἱ ὕεναι ἐζήτουν νὰ λάβουν ὑπὸ τὴν κατοχήν των τὰ δακτυλίδια. Ἡ Πασίνα ἔφυγε, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον καὶ ἐξετάσῃ μετὰ πικρίας τὸν νεκρόν.

Τὸ στρατόπεδον ὕπνωττε πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ Πασίνα διήρχετο ἀκόμη τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐκάλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν μνηστῆρά της: Τανάς! Τανάς, ἔλεγεν! Ἐνίοτε εἰς στεναγμὸς ἢ εἷς γογγυσμὸς τῇ ἀπεκρίνετο· ἡ νέα κόρη ἐπλησίαζεν, ἐγονυπέτει παρὰ τῷ πληγωμένῳ, ἐδρόσιζε τὰ καίοντα χείλη του, ἀλλ' ἀνεγείρετο μετ' ὀλίγον σείουσα περιλύπως τὴν κεφαλήν. Δὲν ἦτο ὁ μνηστήρ της!

Περὶ τὴν πρωΐαν, ἡ Πασίνα παρετήρησε μακρόθεν τι τὸ ὁποῖον ἔστιλβε· προχωρεῖ καὶ εὑρίσκεται πλησίον ἑνὸς τραυματίου ἡμιγύμνου, τοῦ ὁποίου ἡ συνεσταλμένη χεὶρ, σφίγγει ἓν πρᾶγμα κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμόν του.

Εἰς τὴν χεῖρά του σπινθηροβολεῖ ὁ μικρὸς δακτύλιος τῶν ἀρραβώνων. Προφανῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐκβάλλουν. Ἡ Πασίνα ἀναγνωρίζει τὸ δακτυλίδιόν της καὶ ἀνακράζει: Τανάς! εἶσαι σύ, Τανάς! καὶ λιποθυμεῖ πλησίον ἐκείνου τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ αἷμα εἶναι σχεδὸν ἀγνώριστον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, ἐπανέρχεται εἰς ἑαυτήν· ἡ νέα κόρη νίπτει τὸ προσφιλές πρόσωπον, καὶ ἀναγνωρίζει διὰ μέσου τῶν δακρύων της, ὅτι οἱ ὀφθαλοὶ καὶ ἡ ρὶς τοῦ μνηστῆρος της εἶχον προσβληθῆ δι' ἑνὸς κτυπήματος. Τὸ αἷμα τρέχει ἐκ νέου, καὶ ἐκ τούτου ἡ Πασίνα ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Τανὰς ζῇ ἀκόμη. Δροσίζει τὰ χείλη του, ἐπιδέει τὸ τραῦμά του μὲ τὸ μανδήλιόν της. Ὁ τραυματίας ἐκβάλλει στεναγμόν, τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν ἐκάλει τις· ἐγγίζει τὸ πρόσωπον τῆς μνηστῆς του καὶ ἀναγνωρίζει τὴν φωνήν της. Ἀγαπητὴ Πασίνα, ψιθυρίζει μὲ φωνὴν σχεδὸν ἐσβεσμένην. Ἄφησέ με νὰ ἀποθάνω. εἶμαι τυφλός, δὲν εἶμαι τίποτε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς!

— Ναί, ναί, λέγει ἡ Πασίνα, Τανάς, εἶσαι ὁ μνηστήρ μου, ὁ προσφιλέστατός μοι μνηστὴρ καὶ, ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, θὰ εἶσαι ἐντὸς ὀλίγου σύζυγός μου.

Σιωπή, τώρα σιωπή!

. . . . . .

Μακραὶ ἑβδομάδες παρῆλθον, μακραὶ ἑβδομάδες κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Πασίνα ἠγρύπνησε νύκτα καὶ ἡμέραν πλησίον τῆς κλίνης τοῦ Τανὰς καὶ τὸν ἐνοσήλευσεν ὡς μήτηρ.

Μίαν ἡμέραν εἶδον δύο ὁδοιπόρους ἀνερχομένους εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ χωρίον· εἷς τυφλὸς μὲ στολὴν στρατιωτικήν, ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν σταυρὸν τῶν ἀνδρείων καὶ μία νέα κόρη ἥτις τὸν ὡδήγει μετὰ φιλοστόργου μερίμνης· ἔλεγεν εἰς τοὺς συναντῶντας αὐτὴν χωρικούς:

— Ἰδοὺ ὁ μνηστήρ μου, εἶνε εἷς ἥρως, ἴδετε τὸν σταυρὸν ὅπου ἐκέρδισεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Καὶ ἴδετε καὶ τὸ πρόσωπόν του! ἐστέναξεν ὁ δυστυχὴς Τανάς.

Ποτὲ γάμος δὲν ἐτελέσθη μετὰ μεγαλειτέρας πομπῆς· οἱ ἄνθρωποι τῶν γειτονικῶν χωρίων προσέδραμον διὰ νὰ οἰκτείρουν

τὴν ὡραίαν Πασίναν τὴν καταδεδικασμένην νὰ διέλθῃ τὸν βίον της πλησίον ἑνὸς τυφλοῦ.

Ἀλλ' εὐτυχὴς καὶ μειδιῶσα, ἀπεκρίνετο εἰς ὅλους: Εἶμαι ὑπερήφανος. Ἔχω σύζυγον ἕνα ἀνδρεῖον καὶ χάρις τῷ Θεῷ, εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυρὰ διὰ νὰ ἐργασθῶ διὰ δύο!

Τὸ ὄρος τὸ ὁποῖον εἶδον νὰ καίηται ὠνομάθη Piatra arsa διότι οἱ ποιμένες καὶ οἱ κυνηγοὶ τῶν αἰγάγρων ἐβεβαίωσαν, ὅτι εὗρον τὴν ἐπαύριον βράχους ἐξ ὁλοκλήρου διακεκαυμένους.

Ἰδοὺ ἓν ἔργον μιᾶς βασιλίσσης, μιᾶς ποιητρίας καὶ μιᾶς εὐτόλμου γυναικός, ἡ ὁποία δὲν ἐφοβήθη, αὕτη ἐπίσης, νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ πεδία τῆς μάχης καὶ περιποιηθῇ τοὺς τραυματίας.

Οἱ μεταγενέστεροι θὰ τῇ εἶνε εὐγνώμονες διὰ τὸ μέγα μέρος τὸ ὁποῖον διεδραμάτισεν ὡς ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους.

Ἐν Χ/ῳ. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Κασάνδρα Γ. Βιτιάδου**

ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ἄλλοτε αἱ Ἑλληνίδες μετεῖχον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὡς ἀθλήτριαι. Σήμερον, ὅτε ἡ γυμναστικὴ μόλις ἤρξατο ἀποτελοῦσα μέρος τῆς γυναικείας ἀγωγῆς βεβαίως ἡ συμμετοχὴ γυναικῶν εἰς οἱονδήποτε γυμναστικὸν ἀγῶνα ἀποβαίνει ἀδύνατος.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν δύνανται αὐταὶ νὰ συναγωνισθῶσιν μετὰ τῶν ἀνδρῶν δύνανται ὅμως νὰ συντελέσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἑορτῆς, ἐνεργοῦσαι χρηματικὰς συνεισφοράς.

Τὸ εὐχάριστον εἶναι, ὅτι νεάνιδες ἔσχον τὴν ὡραίαν ταύτην ἰδέαν καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς δεσποινίδος Φιλαδελφέως ἡ ἐκ δραχμῆς μιᾶς συνεισφορὰ νεανίδων καὶ κυριῶν πρὸς συλλογὴν χρηματικοῦ τινος ποσοῦ ἤρξατο ἤδη παρέχουσα ἐλπίδας ἐπιτυχοῦς καὶ τοῦ γυναικείου φύλου συμμετοχῆς εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην διεθνῆ ἑορτήν.

Ἐὰν μάλιστα κατωρθοῦτο νὰ συλλεχθῇ διὰ τῶν γυναικείων ἀποκλειστικῶς συνεισφορῶν ἀρκετὸν ποσόν, ὥστε νὰ κατορθωθῇ ἡ πραγματοποίησις τῆς ἰδέας τοῦ κ. Θ. Φιλαδελφέως, περὶ ἧς ὡραίαν, μελέτην ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει», ἡ ἀναπαράστασις δηλ. τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων, τότε ἀληθῶς ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἑλληνίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας θὰ συνετέλει μεγάλως εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἑορτῆς.

Θὰ παρείχετο οὕτω ἀρίστη εὐκαιρία νὰ ἀναδειχθῇ ὑπὸ τὰς γραφικὰς ἀρχαίας ἀμφιέσεις τὸ κάλλος τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων καὶ νὰ σχηματίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἰδέαν τινὰ τῶν ὡραίων καὶ καλλιτεχνικωτάτων ἑορτῶν, ἐν αἷς ἐξαιρετικῶς πρωτηγωνίστει κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ φῦλον μας.

Ὅτι δὲ τὸ ζήτημα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἀπασχολεῖ τὸ φῦλόν μας ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ὡραίας πρωτοτύπου μελέτης, ἣν ἐπεξειργάσθη ἡ συμπαθεστάτη συνεργάτις μας κ. Καλλιόπη Κινδύνη, καὶ ἧς τὴν δημοσίευσιν ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΟΠΟΥ ΠΤΑΙΕΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἐὰν τὸ ἀρχαῖον ῥητὸν εἶναι ἀληθές! ὅτι δύο μόνον πρόσωπα ἀρκοῦν εἴς τινα οἰκίαν διὰ νὰ ἐπιφέρουν φιλονεικίαν, εἶναι ἐπίσης βέβαιον, ὅτι ἓν μόνον μέλος τῆς οἰκογενείας ἀρκεῖ ἐνίοτε διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν οἰκογένειαν γλυκεῖαν καὶ εὐάρεστον εἰς ὅλους.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι ὅσον ἐνεργητικὴ εὐφυής, καὶ φιλάγαθος ἂν εἶναι γυνή τις, ὅσην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν ἔχῃ νὰ καλύψῃ ὑπὸ γαλήνιον μέτωπον τὰς οἰκογενειακὰς φροντίδας, καὶ ὑπὸ γλυκὺ μειδίαμα νὰ κρύπτῃ τὰς θλίψεις της, ἡ ἰσχὺς αὐτῆς αὕτη θὰ ἐλαττωθῇ, ἐὰν ὁ σύζυγος εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπότομος, δεσποτικός, ἐξωργισμένος. Τὸ μᾶλλον ἀγγελικὸν πλάσμα ἀποθαρρύνεται, ὅταν καθ' ἑκάσνην, ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ σκηνή.

Οἱ ἄνδρες ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὑπέχουσιν εὐθύνην μείζονα ἢ ὅσην φαντάζονται. Συνειθίζουν νὰ ἐπιζητῶσι τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαράν, ἐκ μέρους τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων, καὶ δὲν διανοοῦνται κἂν ὅτι τοῖς ὀφείλουσι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδοντες τὰ ἴσα.

Δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολον πρᾶγμα, διὰ τὴν μητέρα οἰκογενείας, νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυσθυμίαν τοῦ συζύγου καὶ τὰς παραλόγους παρατηρήσεις του, ἄνευ ἀνυπομονησίας καὶ ζωηρῶν ἀντεγκλήσεων, βλέπουσαν ὅτι παραγνωρίζονται αἱ καλαὶ αὐτῆς διαθέσεις, καὶ νὰ διέρχηται ἐν σιωπῇ τὰς προσπαθείας ἃς καταβάλλει πρὸς διατήρησιν τῆς ἠθικῆς εὐημερείας τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ οἴκου της. Ἡ ἀπελπισία καταλαμβάνει συχνὰ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ὅταν, ἀφοῦ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἀφ' ἑαυτῆς ἐξαρτᾶται, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἑκάστου, ἀφοῦ δοκιμάσῃ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀνίαν, ἣν τῇ ἐμπνέει ὁ κόπος τῶν καθημερινῶν αὐτῆς ἐνασχολήσεων, πηγαίνει πρὸς ὑπάντησιν τοῦ συζύγου, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, καὶ βλέπει ἑαυτὴν δεκτὴν γενομένην διὰ τοῦ παραλογωτέρου θυμοῦ, ὅστις θέτει τὴν οἰκίαν ἄνω κάτω.

Τὸ μειδίαμα, ὁ γλυκὺς λόγος, τὸ χάριεν οἴκημα, τὸ τερπνὸν γεῦμα, ἡ καλῶς ἐστρωμένη τράπεζα, τὰ παιδία καλῶς τοποθετημένα, μὲ καθαρὸν πρόσωπον, ἡ σύζυγος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη, τὸ ὅλον τοῦτο κυκλούμενον ὑπὸ εἰρηνικῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ σύζυγος τὸ εὑρίσκει ὅλως φυσικόν, καὶ πολὺ σπανίως σκέπτεται πόσος κόπος καὶ καιρὸς ἐχρειάσθη διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ οἰκιακὸν τοῦτο θαῦμα.

Εἰς ὅλα τὰ προτερήματα λοιπὸν γυναικεῖα, ἡ μήτηρ οἰκογενείας ὀφείλει νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν δύναμιν, τοῦ νὰ διατελῇ γλυκεῖα καὶ κυρία ἑαυτῆς πρὸ τῶν σκληρῶν λόγων καὶ τῶν ἀναξίων δι' αὐτὴν μομφῶν.

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Ὁ χειμών, ὃν διερχόμεθα εὐνοϊκῶς διὰ τοὺς ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους, εἶναι μοναδικῶς ὀλέθριος διὰ τοὺς γέροντας, τοὺς πτωχούς, τοὺς νευρικούς, καὶ ἐν γένει τοὺς ὀργανισμούς, οἵτινες κακῶς διαιτῶνται. Αἱ βρογχίτιδες, αἱ πνευμονίαι, αἱ πλευρίτιδες προσβάλλουσι συνήθως αὐτούς.

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἐν τούτοις, ὅτι αἱ παθήσεις αὗται ἔχουσι σχέσιν μὲ τὴν ἔντασιν τοῦ ψύχους. Οἱ τῶν πόλων περιηγηταὶ παρετήρησαν, ὅτι ἐνόσῳ τὸ θερμότερον κατέρχεται πολύ, εἰς τὰς παγωμένας ταύτας χώρας, ἕκαστος ἔχει καλῶς, οὐδεὶς βήχει. Μόλις ἐκεῖνο ἀνέλθῃ σχεδὸν πρὸς τὸ μηδέν· τότε ἀναφαίνεται ἡ συναγχὴ καὶ αἱ βρογχίτιδες. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς τὰς χώρας μας. Δὲν εἶναι τόσον ἐπίφοβον τὸ ξηρὸν καὶ δυνατὸν ψῦχος. εἶναι αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ

μεταβολαί, εἴτε ἐκ μετεωρολογικῶν φαινομένων εἴτε ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμάντεως τῶν οἰκιῶν μας προερχόμεναι. Διὰ τοῦτο ἡ καλλιτέρα συμβουλή, ἣν δυνάμεθα νὰ δώτωμεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι τὸ ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν πνιγηρὰν θερμότητα τῶν θερμαστρῶν, διὰ τῆς γλυκείας καὶ ἀερικῆς φωτιᾶς τῆς ἑστίας. Ἀποφεύγομεν οὕτω τὰς προσβολὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ ψύχους ἐπὶ τοῦ θερμοῦ δέρματός μας. Κατορθώνομεν δὲ νὰ ἔχωμεν ἀέρισμα ἀρκετὸν καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν πνευμόνων.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν οἱ φρονοῦντες καὶ λέγοντες, ὅτι ὁ χειμὼν δὲν εἶναι τόσον ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ μᾶλλον ὑγιὴς τοῦ θέρους, διότι εὐκολώτερον δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ψύχους ἢ ἐκεῖνα τῆς θερμότητος. Ὑπάρχει πραγματικῶς πολὺ τὸ ἀληθές, εἰς τὴν κοινὴν ταύτην γνώμην· μὲ καλὴν τροφήν, θερμὰ ἐνδύματα, ὑγιὲς οἴκημα, ἡ χειμερινὴ ἐποχή, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ μᾶλλον ὑγιεινή..., δι' ὑγιεῖς ὅμως ἀνθρώπους, ὧν ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες κατέχουσι τὴν ἀπαιτουμένην θερμότητα.

Ὁ στόμαχος, ἤτις εἶναι ὁ λέβης ἢ μᾶλλον τὸ ἀποστακτήριον τῆς ἀκριβεστάτης λειτουργίας τῆς ζωϊκῆς μηχανῆς, ὁ στόμαχος κατέχει, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν διὰ νὰ χωνεύῃ καὶ τὴν δυσκολωτέραν τροφήν: τὰ σκληρὰ κρέατα καὶ ὅλαι αἱ κατὰ τὸ θέρος δύσπεπτοι τροφαί, δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι κατὰ τὰ μεγάλα ψύχη.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ χειμὼν εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν γευμάτων. Τὸ ψῦχος ἐπιτρέπει εἰς τοὺς γαστριμάργους, νὰ εὐχαριστῶσι τὰ πάθη των ἄνευ τύψεως. Ἐννοεῖται βεβαίως διατὶ οἱ πολὺ τρώγοντες, διατηροῦνται τόσον καλὰ τὸν χειμῶνα.

Μαρία Μονὲν (Ἰατρὸς)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΚΝΟΝ

Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον δυστυχὲς μωρὸν εἶναι τὸ πρῶτον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ γεννώμενον. Δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ οὔτε πολὺ νὰ τὸ περιποιηθοῦν, οὔτε ἀρκετὰ νὰ φοβηθοῦν δι' αὐτό. Ἡ μήτηρ του καὶ ἡ μάμμη του εὑρίσκονται ἐν ἀδιακόπῳ ἐκστάσει. Πάντες ἐν τῇ οἰκίᾳ σιωποῦν ὅταν κοιμᾶται: τὰ κωδωνίσματα παύουσι, τὰ κλωβία τῶν πτηνῶν καλύπτονται διὰ νὰ μὴ κελαδοῦν ταῦτα. Ὁ πατὴρ πλήρης ὑπερηφανείας, ὅταν τὸ ἐπισκέπτωνται, δεικνύει τὸ μωρὸν ὡσεὶ νέον τι φαινόμενον ἐγεννήθη ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὸ μικρὸν εἶναι περιτετυλιγμένον ὑπὸ δαντελλῶν καὶ βελούδων, ἅτινα κάμνουν νὰ φρικιᾷ τὸ μαλακὸν δέρμα του, οἱ μικροί του βραχίονες περικυκλοῦνται ἀπὸ βραχιολάκια καὶ ὁ μικρὸς λαιμός του ἀπὸ χρυσῆν ἅλυσιν. Καταντοῦν νὰ τὸ ἀποθέτωσιν ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας. Αἱ κυρίαι τὸ ἐναγκαλίζονται, τοῦ τσιμπῶσι τὰς παρειάς, τοῦ κτυπῶσι τὰς κνήμας, χειροκροτοῦν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ἀνακινοῦν τὰ ὀλίγα μαλλάκια του, ἀποφαίνονται, ὅτι εἶναι χάριεν, ἴδιον ὡς τὸν πατέρα του, καλοτυχίζουν τὴν μητέρα ἥτις ἔχει τόσον ὡραῖον μωρόν, ζητοῦσι τὸ ὄνομά του καὶ ἐπανερχόμεναι οἴκαδε γελοῦν διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νέας γυναικός, εὑρίσκουσαι, ὅτι οὐδὲν τὸ ἔκτακτον ὑπάρχει παρὰ τῷ νηπίῳ.

Μαρία Νεβὼ παιδολόγος

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

Παραθέτομεν ἐνταῦθα — ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ εὐλογία ἐπιδημεῖ σήμερον παρ' ἡμῖν — μελέτην ἀνταποκριτρίας μας ἰατροῦ ἐκ Παρισίων.

Ἀγαπητὴ Κυρία

Μανθάνω, ὅτι ἐν τῇ πόλει σας δυστυχῶς ἡ ἐπιδημικὴ νόσος τῆς εὐλογίας κατακτᾷ ὁσημέραι ἔδαφος. Εἶναι ἀληθῶς νόσημα χειρότερον καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων δημίων, διότι καὶ ἐὰν τὰ θύματά του ἐπιζήσωσι, δυστυχῶς στεροῦνται πολυτίμου ἐν τῇ ζωῇ ἐφοδίου. Τοῦς μένει ἡ ζωή, ἀλλ' ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ καλλονή.

Ὁ δαμαλισμός, εἶναι καὶ οὗτος μία μικροβιολογικὴ νόσος, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ εὐλογία, ἐναντίον τῆς ὁποίας θεωρεῖται ὡς ἀντιφάρμακον, μὴ ἀφίνουσα αὐτῇ ἔδαφος πρὸς κατάκτησιν ἐπὶ χρόνον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μακρότερον.

Ὁ ἀναδαμαλισμὸς γίνεται ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου βραχίονος διὰ δαμαλίδος, ἐκ τῆς δαμάλεως ἢ νέου μόσχου. Παιδίον ὑγιὲς καὶ εὔρωστον εἶναι ὁ καλλίτερος μεταγωγὸς τῆς δαμαλίδος· ἀλλὰ τοιοῦτον παιδίον δυσκόλως εὑρίσκεται εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὑγιής. Δὲν λαμβάνομεν παιδίον, οὗτινος ἡ μήτηρ ἔχει ὑποστῆ πολλὰς ἐκτρώσεις.

Ὁ ἐκ τῶν ζώων δαμαλισμός, τῇ βοηθείᾳ τῆς δαμαλίδος τοῦ μόσχου εἶναι συγγενὴς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην δαμαλίδα. Ἐν τούτοις ὁ δαμαλισμὸς οὗτος εἶναι ὀλιγώτερον ἐνεργητικός, διότι κατέχει πραγματικὰς προφυλακτικὰς ἐνεργείας. Τὰ συμπτώματα τοῦ δαμαλισμοῦ διαφέρουσι τὰ μὲν ἀπὸ τῶν δέ, τουτέστι, τοῦ ἐκ ζώων ἢ ἀνθρώπων προερχομένου.

Ἡ εὐλογία ὡς πᾶσα ἐνδημικὴ νόσος παρουσιάζει τέσσαρας περιόδους τὴν ἐπώασιν τοῦ μικροβίου ἐν τῷ ὀργανισμῷ· τὴν ἐμφάνισιν τῆς νόσου, τὸ ἐξάνθημα, καὶ τὴν ξήρανσιν.

Κακῶς ὁρίζεται ἡ διάρκεια τῆς ἐπωάσεως· ποικίλλει ἀπὸ ἑπτὰ μέχρις εἴκοσιν ἡμερῶν καὶ δὲν καταφαίνεται δι' οὐδενὸς νοσηροῦ φαινομένου· ἡ τῆς ἐμφανίσεως περίοδος, δὲν παρουσιάζει τι τὸ πολὺ χαρακτηριστικόν, ὑποδεικνύεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀνωμάλων φρικιάσεων, ὀξείας κεφαλαλγίας, ναυτιάσεων, πόνων τῶν νεφρῶν, ἐμέτων καὶ δυσκοιλιότητος, ἡ ἀρίδρωσις ἀρχίζει ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τῆς νόσου. Ἡ περίοδος αὕτη συνοδεύεται ἐνίοτε ὑπὸ ψευδῶν ἐξανθημάτων, ἅτινα ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ τῆς ἰλαρᾶς, ἢ τῆς σκαρλατίνας.

Τὸ ὄνειρον τοῦ εὐλογιοῦντος εἶναι νὰ μὴ ἀφήσῃ ἡ νόσος ἴχνη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἀναρίθμητοι εἶναι αἱ πρὸς τοῦτο συνταγαί: Τρυπῶμεν, μὲ τὴν αἰχμὴν βελόνης τὰ ἐξανθήματα ἐν καιρῷ τοῦ πύου, καθαρίζουσι τὸ πῦον διὰ σπόγγου βεβρεγμένου εἰς ἀντισηπτικὴν διάλυσιν. Δι' ἐμπλάστρου βιγκὼ δι' ἀλοιφῆς τῆς Νεαπόλεως ἐξαλείφονται εὐτυχῶς τὰ ἐξανθήματα. Λέγουσι προσέτι, ὅτι ἡ διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου καυτηρίασις τῶν ἐξανθημάτων, τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν, ἀφοῦ ἀνοιχθῇ ἡ κορυφὴ τοῦ ἐξανθήματος διὰ τῆς αἰχμῆς λαβίδος, δὲν ἀφίνει ἴχνη. Ἡ καυτηρίασις αὕτη προλαμβάνει τὴν ἐντελῆ ἐξάπλωσιν καὶ ἀπαλείφει τὰς οὐλάς.

Δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ ἀκόμη τὰς ἀντισηπτικὰς πομμάδας καὶ ἰδίως τὰς διὰ βάμματος ἰωδίου ἐπιχρίσεις.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάρρωσις συνοδευομένη ἐκ διαρροίας, ἀποστημάτων, ἐκ σκληρῶν οἰδημάτων, ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ ἰδιάζουσα μέ-

ρμνα τῶν περὶ τὸν ἀσθενῆ, δίαιτα γαλακτώδης, συχνὰ λουτρά.

Ἐν συντόμῳ, ἡ εὐλογία εἶνε ἀσθένεια συνήθως θανατηφόρος, πάντοτε ἐπώδυνος, συνήθως ὀλεθρία διὰ τὴν καλλονήν, ἣν καταστρέφει διὰ παντός, εἶναι μάστιγξ ἀπὸ τῆς ὁποίας μᾶς σώζει ἔγκαιρος δαμαλισμὸς καὶ ἐὰν ἔτι ἔχωμεν ἄπαξ προσβληθῆ καὶ ἐὰν ἔχωμεν ἐμβολιασθῆ εἰς προγενεστέρας ἐπιδημίας.

Μαρία Πιὲρ (ἰατρὸς)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Οὐδὲν συγκινητικώτερον τῆς μερίμνης μικρῶν παιδιῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, ὡς οὐδὲν ἐποικοδομητικώτερον τῆς ἐν τοῖς σχολείοις ἐμπνεύσεως τοῦ αἰθήματος τούτου. Ἡ κ. Μαρία Βελλῆ διευθύντρια τοῦ ἀρίστου παρ' ἡμῖν ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου ἐξήσκησε τὰς μαθητρίας τοῦ σχολείου της εἰς ἐκμάθησιν ὡραίας ἑλληνικῆς κωμῳδίας καὶ γαλλικῆς τοιαύτης.

Οὕτω τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν αἱ μικραὶ μαθήτριαι θὰ τελέσωσι τὴν φιλανθρωπικὴν ἑορτήν των ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ. Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἰδίως διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἔσται ἀληθὴς ἀπόλαυσις, διότι πλὴν τῶν κωμῳδιῶν αἱ νεαραὶ μαθήτριαι θὰ ψάλλωσι καὶ ὡραίας μονῳδίας, δύο δὲ θὰ ἐκτελέσωσι καὶ ὡραίας μουσικὰς ἐκτελέσεις ἐπὶ βιολίου καὶ κλειδοκυμβάλου.

Ἡ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ὡρίσθη εἰς μίαν δραχμήν. Τὸ εἰσπραχθησόμενον δὲ ποσὸν θὰ διατεθῇ, ὅπως ἀγορασθῶσι φορέματα διὰ τὰς ἀπόρους ἐργάτιδας τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, αἵτινες μετὰ τινας ἑβδομάδας τελοῦσι τὰς ἐξετάσεις των.

Οὕτω ἡ κ. Βελλῆ, ἥτις καὶ τὰς ἐλευθέρας τῆς Κυριακῆς ὥρας διαθέτει διδάσκουσα εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, πραγματοποιεῖ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν μας, ἣν προθύμως τότε οἰοθέτησαν καὶ ἐπραγματοποίησαν αἱ κ. κ. διευθύντριαι τῶν παρθεναγωγείων Χίλλ καὶ Σκορδέλη τοῦ νὰ κατορθοῦται ἡ βράβευσις τῶν μαθητριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου πάλιν ὑπὸ τῶν εὐπόρων τῶν ἄλλων σχολείων μαθητριῶν.

ΧΟΡΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Σήμερον τὴν ἑσπέραν ἡ αἴθουσα τῶν Φιλομούσων θὰ παρουσιάζῃ διάφορόν πως ὄψιν τῶν συνήθων καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεών της. Ἡ μουσικὴ παραχωρεῖ σήμερον τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν χορόν, τὸν ὁποῖον ὅμως θὰ συνοδεύσῃ μὲ τοὺς γλυκεῖς, τοὺς μαγευτικοὺς ἤχους της.

Ἡ γνωστὴ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁμίλου δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιτυχὴς πάσης ἑορτῆς αὐτῶν διοργάνωσις καὶ διεξαγωγὴ οὐδεμίαν ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν, ὅτι καὶ ὁ σημερινὸς χορὸς ἔσται εἰς τῶν λαμπροτέρων καὶ λόγῳ ἐκλεκτοῦ καὶ ὡραίου κόσμου, ἀλλὰ καὶ τάξεως καὶ περιποιήσεως ζηλευτῆς.

Ὁ Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ τὸ Συμβούλιον αὐτοῦ εὐγενείᾳ καὶ ἀβρότητι ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ τὸ ἓν τέταρτον ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ χοροῦ ὑπὲρ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων» ἀναπληρῶν οὕτω τὴν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ματαιωθεῖσαν πρό τινος συναυλίαν. Οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πάντες οἱ δεχθέντες τότε νὰ τιμήσωσι τὴν συναυλίαν ἐκείνην, ἀπεδέχθησαν ἤδη τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ὁμίλου εἰς τὸν ἀπόψε διδόμενον χορόν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὰ ἐξ ἀργύρου ἢ ἐξ οἱουδήποτε καλοῦ μετάλλου κοχλιάρια καταστρέφονται ἐὰν δι' αὐτῶν ξύωμεν τοὺς μαχειρικοὺς λέβητας.

Τὸ ἄρωμα τοῦ καφέ, τοῦ τείου, τοῦ πιπέρεως, καὶ τῶν μυρωδικῶν φεύγει ἐὰν ταῦτα δὲν καλύπτωνται, ἐξατμίζεται.

Τὰ σάρωθρα φθείρονται, ἐὰν δὲν κρεμῶνται.

Τὰ γεώμηλα ἐν τοῖς ὑπογείοις, φυτρώνουσι, καὶ μετ' ὀλίγον χάνονται ἄνευ ἀπολαβῆς.

Αἱ λαβαὶ τῶν μαχαιρίων φθείρονται εἰς τὸ ζεστὸν ὕδωρ.

Τὰ ἀσπρόρρουχα γίνονται ράκη ἐπὶ τῶν σχοινίων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Οἱ κάδοι εἰς τὸν ἥλιον ἀποσυντίθενται.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἔφθασαν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ Ροβέρτος μόλις ἐκρατεῖτο ὄρθιος. Ἐν τούτοις καταβαλὼν πολλὴν θέλησιν κατώρθωσε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν Γιακῶσσεν.

Ὑπὸ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἡ Παυλίνα εὗρε τὴν Μαρίαν, τὴν πιστὴν θαλαμηπόλον της.

— Σύναξον τοὺς ὑπηρέτας τῇ εἶπε, καὶ ὅταν θὰ κρούσω τὸν κώδωνα ἂς εἰσέλθουν ὅλοι ὁμοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ Ἐπάνω ἡ Φράγκα ἀναμένουσα μεταξὺ τῆς μητρός της καὶ τῆς Τερέζας ἀμφέβαλλε σχεδὸν ἐὰν ἡ ἔλευσις τοῦ Ροβέρτου ὅστις ἔμελλε νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς βαρώνης, ἦτο τὸ ἀπατηλότερον τῶν ὀνείρων ἢ ἡ μεθυστικωτέρα πραγματικότης. Ἐπὶ τέλους ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς ἀπεράντου αἰθούσης.

— Κόρη μου! ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, σοῦ ἔφερα τὸν μνηστῆρά σου. Ἐναγκαλίσθητι αὐτόν.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ὑπακούσῃ ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβὲλ ἐκρέματο ἤδη ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς βαρώνης, ψελλίζουσα ἐν ἐκστάσει. Ὦ, νονά! δευτέρα μητέρα μου, νὰ τὸ πιστεύσω;

Ὀπισθεν τοῦ σχηματιζομένου ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν συμπλέγματος ὁ Ροβέρτος, ἠλλοιωμένος ὡς νὰ ἔμελλε νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα, οὐδὲν ἀντιλαμβάνεται τῶν περὶ αὐτόν.

Ἀλλ' ἡ Τερέζα τον ἐξύπνισεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως του ὁρμήσασα πρὸς αὐτόν μὲ τὴν συνήθη αὐτῇ ἀκάθεκτον ζέσιν.

— Ροβέρτε... ἀνέκραξεν αὐτὴ ἀδελφέ μου Ροβέρτε, ἀφωσιωμένε φίλε τῶν κακῶν ἡμερῶν. Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν... Ἐὰν ζῶ εἰσέτι τὸ χρεωστῶ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν σου, εἰς τὴν εὔσπλαγχνον καρδίαν σου, εἰς τὰς περιποιήσεις σου. Καὶ ὡς ἀμοιβὴν πάντων τούτων, παρ' ὀλίγον νὰ γείνω αἰτία νὰ ἀπολέσῃς τὴν τιμήν.

Ἐξ αἰτίας μου ἐκατηγορήθης, ὑπέφερες. Ὦ! συγχώρησόν μας! συγχώρησόν μας. Καὶ τὸν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων ἀδελφικῶν.

Καὶ ἡ Φράγκα ἦτο ὡς νὰ ἐπέτα εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐνόσῳ ἔβλεπε τὰ τοιαῦτα ἐκ μέρους τῆς Τερέζας δείγματα στοργῆς προς ἐκεῖνον ὃν ἠγάπα. Ἐπὶ τέλους ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας Γιακῶσσεν.

— Ροβέρτε, εἶπε γλυκέως, τὴν ἐγνώριζες τὴν Τερέζαν, ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ σὲ κρατῇ αὐτὴ ἀποκλειστικῶς. Εἶναι ἐδῶ ἕτερον πρόσωπον τὸ ὁποῖον σὲ ὑπεραγαπᾶ καὶ αὐτό, ἂν καὶ δὲν σὲ εἶδε ποτέ. Ἓν πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὑπέφερε πολύ. ἐλθὲ ἂς ὑπάγωμεν νὰ μᾶς εὐλογήσῃ.

Καὶ τὸν ὡδήγησε πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν λευκὴν ἔχουσαν τὴν κόμην καὶ τῆς ὁποίας οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ οἴτινες ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ροβέρτου κατεθορύβησαν καὶ κατέπληξαν τὸν νεαρὸν ἄνδρα, ἅμα ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀτενίσῃ τὴν Ναδίναν.

— Σεῖς ὁ ὁποῖος ἐσώσατε τὴν πρωτότοκον θυγατέρα μου, εἶπεν αὕτη διὰ τῆς ἡδείας φωνῆς της ἀπαραλλάκτου μὲ τὴν φωνὴν τῆς Φράγκας, σεῖς τὸν ὁποῖον ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ μου ἐξέλεξεν διὰ σύντροφον τοῦ βίου της γείνετε καὶ σεῖς υἱός μου ὡς ὁ Ἀνδρέας.

Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἐν ἐμοὶ τὴν ἰδίαν πρὸς σᾶς στοργὴν καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἡ προσφιλὴς νονά μας ἡ μήτηρ ὅλων ἡμῶν ἐδῶ τρέφει πρὸς σᾶς. Καὶ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της καὶ τοὺς ἔθλιψεν καὶ τοὺς δύο συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στήθους της τὴν Φράγκαν καὶ αὐτόν. Ὁ Ροβέρτος ἔζη ὡς; ἐν τῷ παραδείσῳ. Δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ νὰ συλλογισθῇ, νὰ συναθροίσῃ τὰς ἰδέας του. Τὴν πρωΐαν εὑρίσκετο ἐντὸς κελλίου τῆς φυλακῆς, διατελῶν ὑπὸ κατηγορίαν δι' ἔγκλημα φρικῶδες, καὶ ἔβλεπεν ἐπισωρευομένας ἐναντίον του τὰς πειστικωτέρας ἀποδείξεις, κεραυνοβόλους, ἐσυλλογίζετο δὲ ἐὰν θὰ κατώρθωνε κἂν νὰ σώσῃ τὴν κεφαλήν του Νῦν δέ, μετὰ πάροδόν τινων μόλις ὡρῶν εὑρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὸ πολυτελὲς μέγαρον τῶν Γιακῶσσεν, λατρευόμενος παρὰ τῆς βαρώνης, θλιβόμενος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ναδίνας, ἐνῷ συγχρόνως ἡ Τερέζα ἐρέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς εἰς ἀδελφόν, περιεβάλλετο δὲ ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν θείων βλεμμάτων τῆς Φράγκας!.. Καὶ ἦτο ἐλεύθερος!.... ἐλεύθερος!... ἐλεύθερος!... Καὶ μὲ οἰκογένειαν!

Θόρυβος γινόμενος ὄπισθεν αὐτοῦ τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τῆς Ναδίνας καὶ τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν. Οἱ ὑπηρέται ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς Μαρίας, ἦσαν δὲ πολυάριθμοι, ἐδείκνυον ἀπὸ τῆς αἰθούσης μέχρι τοῦ προδρόμου τὰ ἐκπεπληγμένα καὶ πλήρη περιεργείας πρόσωπά των.

— Ἐἰσέλθετε πάντες, πάντες ὅσοι εἶσθε αὐτοί, ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα ἧς τὸ πρόσωπον ἠχτινοβόλει, διὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν νέον κύριόν σας, τὸν κύριον βαρῶνον Ροβέρτον Γιακῶσσεν μνηστῆρα τῆς θυγατρός μου Φράγκας δὲ Ροσεβὲλ καὶ μετ' ὀλίγον σύζυγόν της. Ἡ οἰκία, τὸ μέγαρον τὰ πάντα ἐδῶ ἀνήκουν εἰς αὐτόν. Θὰ ὑπακούωσιν ὅλοι εἰς αὐτὸν ὡς εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν. Ἀμ

Οἱ ξηροὶ καρποὶ ἀποκτῶσι σκώληκας ἐὰν δὲν τοὺς περιποιηθῶμεν.
Εἰς τὸ πῦρ δὲν πρέπει νὰ ῥίπτωμεν τὰ ράκη, τὰ χαρτιὰ, τὰ σχοινία.
Τὰ ὑπόλοιπα τῶν κρεάτων ἂς μὴ τὰ πετῶμεν· ἐὰν τὰ ζεστάνωμεν ἐκ νέου καὶ τὰ σερβίρωμεν ἐκ νέου θὰ εἶναι καλὰ ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Μ. **Ζυρίχην.** Δυστυχῶς οὔτε ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ὅλα τὰ ἔργα τῆς Maria Deraisme, «La France et le Progrès» ἔχει ἐξαντληθῆ. Ἡμεῖς τὸ ἔχομεν ἀλλὰ κατ' ἀπαράβατον συνήθειαν δὲν δανείζομεν οὔτε ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας.—Καν Δ. Ν. Κ. **Μυτιλήνην** Ἀπείρως σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Πάντες οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται. — Καν Α. Μ. **Κάζρον.** Βεβαίως θὰ τὸ ἔστελλον εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐσωτερικόν, ἐκτὸς ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἄλλ. σχολεῖα εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἣν θὰ ἔζων. — Καν Εὐ. Ι. **Τουρνο-Μαγνουρέλι.** Θὰ ἔχητε προσεχέστατα ἀπάντησίν μου. Χαίρω διότι ἡ συζήτησις, περιωρίσθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀδρότητος καὶ εὐγενείας. Βεβαίως βλέπω τὸν κ. Λ. καὶ θὰ τῷ ἐκφράσω τὰ συγχαρητήριά μου. — Δα Μ. Π. Π **Ρέθυμνον.** Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.—Καν Α. Αὐ. **Μίνιαν.** Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστήσεις. — Καν Εὐ. Δ. Μπ. **Κραϊόβαν.** Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίου, ἐλήφθη. Πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Συνδρομὴ 91 δὲν κατεβλήθη.—Καν Μ. Μπ. **Κέαν.** Ἐλυπήθην μεγάλως διὰ δυστύχημά σας καὶ εὐχαριστῶ ἀπείρως δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡμερολογ'ων ἐλήφθη Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.— Καν Χρ. Π. **Λάρισσαν.** Δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τῆς προθυμίας σας. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐγνωμονῶ. — Καν Α Λ **Ροστώφ.** Πάντοτε καλή. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. — Καν Αἰ. Ι. Α. **Βιρκὲτ-ἐλ-Σάδ.** Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα Βεβαίως θὰ ἐκδίδεται.— Καν Αἰ. Κ. **Ἀθήνας.** Ἡ ἐργασία πάντοτε περιποιεῖ τιμήν, ἡ σφεγγία δὲ ὄνειδος. Ἐὰν ἔχητε τοῦτο ὑπ' ὄψιν σας δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσητε, μεθ' ὅσα καὶ ἂν σᾶς λέγουν. — Κον Μ. Γκ **Κωστάντζαν** Ἔχετε δίκαιον. Γράφομεν. — Κον Θ. Α. **Τραπεζοῦντα.** Ἐπιστολὴ μετὰ συναλλαγματικῆς ἐξ 70 φρ. ἐλήφθη. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, γράφομεν. — Κον Π. Π. **Ρέθυμνον.** Συνεμορφώθημεν ὁδηγίας σας. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Καν Δ. Σ **Manchester.** Ζητούμενα ἀποστέλλονται.—Κας κ. Σ.Α. Χ. **Ἄνδρον,** Κ. Σκλ. **Ἀθήνας,** Β. Θ. **Λευκάδα,** Α. Α. Μ. **Ζάκυνθον,** Αἰ. Κ. **Λιγουδίτσαν.** Ζ. Θ Σ. **Πειραιᾶ,** Η. Β. **Κεφαλληνίαν** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν Ζητούμενα ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—Δα Μ. Μ. **Ἀθήνας.** Εὐγνωμονῶ δι' ἐνισχυτικοὺς λόγους. Καὶ πάλιν λόγοι ὑγείας μὲ ἠμπόδισαν νὰ σᾶς ἴδω.—Κον Ι. Στ **Βερβιάνσκαν.** Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὴν προθυμίαν σας.—Καν Α. Γ. Π. **Ρέθυμνον.** Θὰ ἀπαντήσω κατ' αὐτὰς εἰς τὰ γραφόμενά σας. Δὲν σᾶς κρύπτω ἐν τούτοις, ὅτι τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἀπείρους δυσκολίας.—Δα Ὅλ. Κ. **Μελίτην.** Ἀπετάθημεν πρὸς τὸ ἐν λόγῳ βιβλιοπωλεῖον ἐν σχέσει πρὸς τὴν παραγγελίαν σας καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις: Ἡ σειρὰ ἡ πωλουμένη δρ. 32.50 ἀποτελεῖται μόνον ἐκ 5 τόμων, εἶναι δὲ ἐλλιπὴς κατὰ τὸν Α' καὶ Ζ' τόμον. Πλήρης σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν 7 τόμων τιμᾶται δρ. 50 Ἀναμένομεν ὁδηγίας σας. Τὸ ἀποσταλὲν θὰ δημοσιευθῆ. Ἀλλ' ἤδη ὑπάρχει πολλὴ ὕλη.—Δα Μ. Τρ. **Χίον** Σᾶς εἴχον ἀποστείλει περισσότερα. Διετέθησαν; Ἀναναμένω πληροφορίας σας.—Κον Δ. Ι. Φ. **Φιλιατρά.** Λυποῦμαι, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Κον Α. Τσ. **Κιάτον.** Καὶ αἱ ἄλλαι 10 δρ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Εἶσθε ἀπείρως ὑποχρεωτικός.—Κον Στ. Β. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ἐπειδὴ τότε τὰ φύλλα δὲν εἰσήγοντο εἰς Μιτυλήνην κύριός τις ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἔλαβεν ὁλόκληρον τόμον π. ἔ. διὰ τὴν κ Κ. Γράφομεν. Φρ. γρ. 28 ἐλήφθησαν.—Κον Χ. Κ. **Ἐσκὶ-Σαχίρ.** Θὰ ἀναμείνωμεν. Ἴτως τέλος δοθῇ λύσις.—Δα Οὐ. Γ **Λευκάδα** Ἡ εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη Σᾶς εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Γράφω.—Κον Ι. Μ. **Πλωμάριον** Ἡμεῖς ἐδώκαμεν ἐντολὴν καὶ ἐπληρώσαμεν πρὸ μηνὸς περίπου τὴν συνδρομὴν τῆς Revue des Revues εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Vilberg. Ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἐλήφθη εἰσέτι.—Δα Ἀγγ. Λ. **Πόρτ-Σαΐδ.** Ἀναμένω ἀπάντησίν σας ἴδίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τῶν εἰσπράξεων.—Καν Τ. Β. **Κάιρον.** Ἐπιστολή σας μετὰ φρ χρ. 30 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Γ. Β. **Φιλιατρά** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα.—Καν Β. Τζ. **Πάτρας.** Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη Θερμὰς εὐχαριστίας.—Καν Ε. Ν.Δρ. **Σύρον.** Ἀλλὰ ζητεῖτε πρᾶξ ὅλους τόμους, ὥστε τὸ ἀντίτιμον ἀνέρχεται εἰς δρ. 15.—Καν Ρ. Π. **Ἀνδρίτσαιναν.** Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Ε-Ι. Σ. **Barrage.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Τὰ 8 φρ. ἀντιστοιχοῦν πρὸς δρ. 14.80 διὰ τὰ ὑπολειφθέντα μὴ ἀνερχόμενα εἰς 2 φρ. σᾶς στέλλομεν ἓν ἡμερολόγιον.—Καν Σ. Στ. **Βέγχαν.** Ἀπεστάλησαν τέλος καὶ αἱ ἀποδείξεις.—Καν Οὐ. Α. Σ **Βόνιτσαν.** Συνδρομή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρὰ τὰ Χαυτεῖα, ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὸ γάλα εἶναι ἡ ἀληθὴς πανάκεια διὰ τὰ παιδιά, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας πάσης ἡλικίας. Ἀναιμικοί, καχεκτικοί, πάσχοντες ἀπὸ παθήσεις τοῦ λαιμοῦ, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῶν ἐντέρων, νευρασθενικοὶ ἢ καὶ ἁπλῶς νευρικοί, ὅλοι θεραπεύονται διὰ τοῦ γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των πρέπει νὰ πίνουν χάριν τῆς ὑγείας των τοὐλάχιστον ἡμίσειαν ὀκὰν γάλακτος τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ ἵνα τὸ γάλα ὠφελῇ, ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀγνόν, ἀρωματικόν, ἄδολον, εὔγευστον. Καὶ τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαυτεῖα Γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἡ **Βοιωτία** κείμενον δύναται νὰ προμηθεύσῃ.

Τὸ πρόβατά του καὶ αἱ ἀγελάδες του διαιτῶνται εἰς τὸν Ὑμηττόν. Διὰ τοῦτο τὸ γάλα του ἀποπνέει ὅλον τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαρίου καὶ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

Τὸ μέλι του ἐπίσης τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς καὶ οἱ λουκουμάδες καὶ ἡ μπουγάτσα, ἣν εἰδικὸς τεχνίτης ἐκ Κω(ν)πόλεως κατασκευάζει. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας.

βρύσιε, σὺ ὁ ὁποῖος ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὸν υἱόν μου θὰ εἶσαι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου βαρώνου. Πηγαίνετε τώρα, ἀνοίξατε τὰ δώματα τοῦ παλαιοῦ κυρίου σας καὶ ἑτοιμάσατε αὐτὰ ἀμέσως, ἵνα ὑποδεχθῶσιν αὐτόν.

Πηγαίνετε, παιδιά μου, πηγαίνετε!

Ἐξῆλθον τότε πάντες ἐκεῖνοι, χαρούμενοι διότι ἐχαίρετο ἐκείνη, διότι τὴν ἠγάπων μετὰ λατρείας. Ἡ Παυλίνα Γιακῶδσεν ἦτο πλέον ὡς τρελλὴ ἀπὸ χαράν. Αὐτή, ἡ πάντοτε τόσον περιεσκεμμένη, ἡ τόσον μεμετρημένη εἰς ὅλα της, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ. Τὸ μυστικόν της τῇ ἔκαιε τὰ χείλη, καὶ ἂν τῇ ἐδίδετο ἡ ἐλαχίστη αἰτία, θὰ ἐκραύγαζε: Ψεύδομαι!

Δὲν τὸν ἀγαπῶ μόνον διότι εἶναι μνηστήρ τῆς Φράγκας, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος δι' ὃν δίδω εἰς αὐτὸν πᾶν ὅ,τι κέκτημαι, ἀλλὰ κυρίως διότι εἶναι τὸ τέκνον τοῦ υἱοῦ μου, ἡ καρδία μου, τὸ αἷμά μου.

Εὐτυχῶς ἡ ὑπερβολικὴ ταραχὴ τοῦ Ροβέρτου τῷ ἀφῆρει ὅλως τὴν διορατικότητά του καὶ πᾶσαν δύναμιν σκέψεως. Ἄλλως ἡ παράφορος συγκίνησις τῆς βαρώνης θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε βεβαίως τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην, ἣν εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τῷ ἀποκρύψωσι μὲ πᾶσαν θυσίαν.

Ἀλλ' ἡ Φράγκα ἦτις εἶχε πάντοτε ἐντελῶς πλήρεις τὰς φρένας καὶ δὲν εἶχεν ἀπολέσει ποτὲ τὴν διορατικότητά της, οὔτε ἐν μέσῳ τῶν μεγαλητέρων ἀναστατώσεων τοῦ βίου της, διεῖδε πάντα ταῦτα. Εἶδεν ὅτι ἡ Παυλίνα, ἅμα τῇ ἐδίδετο ἡ ἐλαχίστη ἀφορμή, θὰ ἄφινε νὰ τῇ διαφύγῃ ὁ λόγος, ὅστις ἐπλήρουν τὴν ψυχήν της διὰ τόσον μεγάλης ἀγαλλιάσεως, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐχρειάζετο πολὺ διὰ νὰ ἀποσπασθῇ ὁ Ροβέρτος τῆς ἐκστάσεώς του, καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ συλλογίζεται πόθεν τάχα προήρχετο ὁ τρελλὸς ἐνθουσιασμὸς τῆς κυρίας Γιακῶδσεν πιθανὸν δὲ ἦτο ὅτι θὰ ὑπωπτεύετο τὴν αἰτίαν τούτου, ἐὰν δὲν θὰ τὴν ἐμάντευε καθ' ὁλοκληρίαν. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὴν βαρώνην.

— Ὦ! νονά, τῇ εἶπεν, καλή μου νονά! δι' ἐμὲ τὰ κάμετε ὅλα αὐτά! Χάριν ἐμοῦ υἱοθετεῖτε τόσον γενναιοφρόνως ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ!... Χάριν τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σας φέρεσθε πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς υἱόν, καὶ τῷ δίδετε καὶ τὸ ὄνομά σας, καὶ τὴν ἑστίαν σας, καὶ τῷ ἀνοίγετε ὅλην σας τὴν καρδίαν; Ὦ! ὁ Θεὸς ἂς σᾶς ἀνταμείψῃ!

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις ἐπανέφεραν τὴν κυρίαν Γιακῶδσεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἶχε δίκαιον ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη κόρη, ἡ πάντοτε συνετή.

Ἵνα δὲ μὴ καταστῶσι καταφανεῖς αἱ ἐξαιρετικαὶ αὗται ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου προτιμήσεις ἐκάλεσεν ἀμέσως τοὺς ὑπαλλήλους τῶν γραφείων της καὶ ἐπαρουσίασε τὸν Δανζελὺ εἰς τοὺς διαφόρους προϊσταμένους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου Γιακῶδσεν, διορίζουσα αὐτὸν γενικὸν διευθυντήν.

Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς μεθεπομένας ἡμέρας, τὸ πᾶν συνέβη ὅπως εἶχε προαποφασισθῆ παρὰ τῇ Βαρώνης. Διὰ τὴν υἱοθέτησιν τοῦ Ροβέρτου δὲν παρουσιάσθη οὐδεμία ἀπολύτως δυσκολία, ὥστε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον. Ἡ υἱοθέτησις αὐτή, ἀναγγελθεῖσα συγχρόνως μετὰ τοῦ μελλοντος γάμου τῆς Φράγκας καὶ τοῦ γλύπτου, οὐδένα ἐξέπληξεν, διότι ἦτο γνωστὴ ἡ βαθεῖα στοργὴ τῆς Παυλίνας πρὸς τὴν δισποινίδα Ροσεβέλ, πάντες δὲ ἐσκέφθησαν ὅτι τοῦτο ἐγένετο, ὅπως ἡ βαρώνη δώσῃ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν περιουσίαν της εἰς ἐκείνην ἣν ἠγάπα πρὸ πολλοῦ ὡς κόρην της.

Ἐνῷ ἡ κυρία Γιακῶδσεν κατεγίνετο εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, ἡ Τερέζα ἀφ' ἑτέρου ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πρὸς τοῦτο συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου της, ἔδιδεν εἰς τοὺς πτωχοὺς πᾶσαν τὴν περιουσίαν τοῦ Δὸν-Ζοζὲ δὲ Σάντα-Κρουζ, τὴν εἰς αὐτὴν περιελθοῦσαν.

Τοῦτο ἐξετελέσθη ἐν ἄκρᾳ ἐχεμυθίᾳ, ἀθορύβως καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιδείξεως, μόλις δὲ ἔγινε λόγος περὶ τούτου. Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Ροσεβέλ, εἰς ἣν ἡ Ζουανέτα εἶχεν ἐνταριασθῆ πλησίον τοῦ Χριστιανοῦ, μετετράπη εἰς γηροκομεῖον, καὶ παρεδόθη εἰς τὰς Ἀδελφὰς τῶν Πτωχῶν, τὸ δὲ μέγαρον τῆς ὁδοῦ ἀγ. Δομινίκου, εἰς καταφύγιον διὰ τὰς μὴ εὑρισκούσας ἐργασίαν, ἢ τὰς ἐξηντλημένας ἐκ τῆς ἀσθενείας γυναῖκας. Ἅμα ἐτελείωσαν πάντα ταῦτα, ἡ βαρώνη ἠγόρασεν ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸ ὡραιότερον πλοῖον τὸ ὁποῖον ἠδυνήθησαν νὰ εὕρουν. Ἐπὶ τοῦ πολυτελοῦς τοῦ πλοίου τοῦ κατασκευασθέντος διά τινα πάμπλουτον ἀντιβασιλέα τῶν Ἰνδιῶν, ἐπεβιβάσθησαν πάντες, ἡ Παυλίνα, ἡ Ναδίνα, ἡ Τερέζα, ἡ Φράγκα, ἡ Συβίλλη, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ροβέρτος. Ἡ Μαρία, καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέται τῆς βαρώνης δὲν ἠμέλησαν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν εἰς Κούβαν.

Ἡ κυρία Γιακῶδσεν πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ εἶχε τόσον θρηνήσει, καὶ τόσον ἐργασθῆ, καὶ τόσον ὑποφέρει, καὶ ἐν ᾗ βεβαίως δὲν θὰ ἐπανήρχετο οὐδέποτε πλέον, συνήθροισεν ὅλους τοὺς θεράποντας αὐτῆς. Εἰς ἕνα ἕκαστον τούτων, καὶ κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος, καὶ ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῶν ὑπηρετῶν, ἐνεχείρισε διάφορα ποσά, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς μικρὰν περιουσίαν.

Μ' ὅλον τὸν πολυτελῆ βίον, ὃν θὰ διάγωσιν ἐν τῷ λαμπρῷ μεγάρῳ τοῦ προαστείου Πουασσονιέρ, θὰ ποθήσωσιν ἐπὶ πολὺ τὴν ἁπλότητα τῆς ζωῆς ἣν ἔκαμνον ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς γῆς, εἰς ἣν, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, μακρὰν τοῦ φθόνου καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας, ἀπολαμβάνει τις, ἐν τῇ βαθείᾳ μοναξίᾳ καὶ τῇ εὐαρέστῳ ἁπλοϊκότητι τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, εὐτυχίαν τοσοῦτον πλήρη ἣν οὐδὲν παράττει οὐδέποτε.

ΤΕΛΟΣ